

Октомвіря

... А ВІДТАК І МАЙБУТНЄ КРАЇНИ

Мами-героїні неповторні, як цей світ. Живуть, народжують, виховують дітей і не знають, що в їхньому образі материнському ми осягаємо всю нашу рідну Україну.

Високими словами хочеться розпочати розповідь про берегинь роду, християнок, багатодітних матерів — Валентину Олександрівну Бабич та Людмилу Кирилівну Осипчук.

У Бабичів семеро дітей, в Осипчуків — шестеро. Сім'ї схожі і різні. Схожі своїми проблемами. Найголовніше для Валентини і Людмили — сьогоднішня діть, їх майбутнє, а відтак і

майбутнє України.

Вони не лише клопочуться, щоб діти були ситі і вдягнуті, а й приділяють чимало уваги вихованню.

Так, всі, хто знає дітей Бабичів (вчителі, родичі, сусіди), розуміють, в чому суть виховання цієї родини. Діти виховуються на традиціях українського народу.

Допомагала навчити всьому цьому дітей Валентини Олександрівни уже покійна її мудра повчителька, матуся Тетяна. Безкорисливо вона передала у спадок онукам багатющий досвід і знання, свій розум, талант, пісні, спогади, повчання.

Тепер старша донька Бабичів навчається в університеті і завдячує цим своїй бабусі. Шукають стежину Мирослава, Тетяна. Остання багато читає, захоплюється народознавством, допомагає учительці історії збирати матеріали про Тучин, Полівці.

Решта дітей Валентини Олександрівни навчається в школі. Всі виховані, розумні, люблять свій край, знають багато бабусиних пісень, переказів, повчань.

Родина Осипчуків теж приваблює і викликає повагу. Людмила Кирилівна навчила дітей любити працю, поважати людей, берегти

природу. Дівчатка прагнуть бути справжніми господинями, такими ж чепурними та умілими, як і їхня матуся.

Боляче говорити, але в цих родинах є хворі діти. Серця матерів пронизує біль за Анатолія і Миколу. Щодня просять у Бога вони заступництва, здоров'я для своїх хворих синів.

А тучинці і полівчани гордяться шанованими родинами і в першу чергу матерями, бо вірно виховують вони своїх дітей, наших дітей, дітей України.

Лариса НЕЧИПОРИК,
вчителька історії
Тучинської школи.